

**JOHANA
KROUPOVÁ**

**ÚTĚKY
Z ISTANBULU**

VYDAVATEL, NAKLADATEL

TextyJohana
Jindřicha Jindřicha 16, Praha 5
www.textyjohana.cz

REDAKCE

Mgr. Johana Kroupová
johana.kroupova@seznam.cz

NÁZEV TITULU

Útěky z Istanbulu

ROK VYDÁNÍ

2019

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo kopírována v podobě mechanické, elektronické, anebo šířena jakýmkoliv jiným informačním systémem bez předcházejícího souhlasu držitelů autorských práv.

ISBN

Útěky z Istanbulu - PDF
ISBN 978-80-270-7172-2

Útěky z Istanbulu – e-PUB
ISBN 978-80-270-7173-9

Útěky z Istanbulu – MOBI
ISBN 978-80-270-7174-6

KRISTÝNA

Po sametové revoluci z Kris vyrostla hezká holka. Jako by ji rok 1989 vytvořil. Světlá pleť, tmavé vlasy, štíhlá, vysoká a jemná. V dospívání ji kluci obletovali a předháněli se v pozornostech. To Kristýně samozřejmě dělalo dobře jako každé pubertářce (slovo teenager se tehdy ještě nepoužívalo), ale Kris to až tak moc nezajímalo. Vlastně ji to vůbec nezajímalo. A už vůbec ji nezajímali těličtí burani, kteří maximálně hráli fotbal, řvali při něm jako šílení, kouřili, pili tajně zelenou a pivo a čas od času zvali holky na zábavy s prapodivnou hudbou, kde nejvyšší kvalitou byla skupina Brutus.

Kris nebyla zamilovaná ani na základní, ani na střední škole, kde už jí spolužáci dávali náklonnost najevo mnohem výrazněji. Pro ni to byli pořád děti.

Kristýna se učila lehce a dobře a plánovala, jak se uživit na vysoké v Praze, bylo jen několik let po sametové revoluci a pádu totalitního režimu v roce 1989 a na studium a bydlení v Praze pro Kris už nezbývalo. Na malém městě na severu Čech, v Tělicích, žili rodiče, Kris a její bratr dost skromně ve starém domku po prarodičích a dovolit si nemohli opravdu nic moc. Tehdy se ještě šetřilo, nežilo se na dluh a slovo půjčka nikdo neznal. Rodiče byli přísní a ani jedno dítě nijak nerozmazlovali. „Žijte, jak umíte,“ často opakovali. Ve městě na severu, kde se všichni tak nějak znali, se Kristýna už dlouho nudila. Zнала spolužáky i jejich sourozence a jejich známé, znala ty z okolních vesnic. Všichni se pospojovali v jeden černobílý celek, kde nikdo ničím nezaujal. Všichni byli stejní. Kris prostě v okolí, kde to znala, nikdo nepřitahoval, nikdo neoslňoval, nikdo neinspiroval. Cítila, že tu nemá co dělat.

Nechodila se spolužáky popíjet, ani kouřit trávu. Občas si s nimi toho jointa přece jen zakouřila, aby se neřeklo, že je namyšlená, ale proč a co z toho mají, nechápala.

Proto už se těšila do Prahy. Viděla se v noci na lodíčkách na Vltavě, nebo v roztomilé kavárně na Kampě, znala ji z návštěv Prahy se školou, nebo v noci na magickém Vyšehradě. Neměla žádné zvláštní ambice a na vysokou chtěla hlavně proto, aby konečně mohla z jejich malého města. Dospělí nad ní kroutili hlavou a otáčeli se, když kolem nich prošla se slušným pozdravem.

„Není ta holka divná?“

„S nikým ani nechodí, místní ji asi moc nevoní.“

„Jo, tak do Prahy, tam by se hodila, princezna.“

Jejich útržky slov a vět se čas od času dostaly k jejím uším. Pouštěla je ven.

Přijímačky na vysokou školu udělala - na ekonomickou, i když jí obor moc nezajímal. Ale uživí se a třeba bude moct i cestovat. Cestovat s rodiči nikdy nemohli, na to prý nebyly peníze. Ona cestovat ale chce a určitě žít jinak než žila s rodiči. Skoro asketicky. Chtěla si užívat a konečně něco zažít, ale ne chodit se spolužáky do hospod, opíjet se a spát s nimi, (nebo s jinými), jak to její spolužačky běžně dělaly.

Kristýna byla zvláštní směska intelektuálky i pozitkářky.

Měla ráda i luxus a kvalitu ve všem, a když se jí nabízela, proč by ji odmítala? Četla a vzdělávala se a

naučila se konverzovat dost dobře anglicky i díky Američanům a cizincům z kolejí na Žižkově.

Nabídku dělat společnici dostala na škole v prvním ročníku a neodmítla ji. Brala to jako to seriózní a slušnou brigádu a o nic špatného z jejího pohledu opravdu nešlo. Měla poskytovat mužům společnost za velice pěkné peníze. Agentura jí nabízela tři tisíce za několik hodin společenského doprovodu. Proč by to nevzala? Byla hezká, štíhlá, muži se na ni lepili vždy a všude, mluvila anglicky, byla zábavná a uměla se chovat a agentura jí nabídla vysoký honorář i díky vzhledu a vzdělání. Studentky vysokých škol byly v tomto oboru vítány.

Kristýna si udělala v agentuře dobrou pověst a začala vydělávat celkem slušné peníze a nikdo si netroufl se na ni zle podívat. Ona byla princezna, ne děvka. Ona muže bavila, inspirovala, doprovázela na společenské akce. Byla obletovaná a byl o ni zájem. Na ten už byla sice zvyklá ze školy, ale tady to bylo zase o kategorii (nebo spíš o dvě až tři kategorie) výš. Vlivní manažeři, bohatí cizinci, podnikatelé, kteří si chtěli užít večer v divadle nebo v opeře nebo i v nějakém klubu. To byli její klienti. Kris uměla bavit decentně, na úrovni, nepila a nikoho se nesnažila svádět.

Ve třetím ročníku, kdy jí bylo zrovna dvacet dva let, poznala nového klienta. Byl z Turecka a v Praze se zdržoval docela často obchodně nebo možná i kvůli ní. Kristýnu si velice oblíbil. Vodil ji na párty, na koncerty, na procházky i na pracovní schůzky, kde stačilo, že jen seděla a usmívala se.

Čas od času spolu jezdili i do lázní v Rakousku, jen tak odpočívat a koupat se, ale nikdy ji nepřemlou-

val, aby s ním spala na pokoji. Byl uctivý a pozorný a to Kristýně imponovalo. A hlavně se jí líbilo, že je z Istanbulu.

Tehdy bylo Turecko a celá Evropa v klidu a kromě krádeží toho v Evropě moc nehrozilo. Češi začali objevovat řecké a turecké moře a nikdo nečekal, co se bude dít za dalších deset, dvanáct let. Ani islám nebyl tehdy tabu a nikdo ho neodsuzoval, ani se ho nebál, protože nebyl důvod.

Postupně spolu trávili víc času i osobně. Procházky na Vyšehradě, na Kampě, večere. Tak, jak si to představovala kdysi v Tělicích.

Nechala si od něj číst i verše z Koránu a zněly jí jako nějaká píseň. Voněly exotikou.

Armagan byl sice muslim, ale nedodržel nic striktně, bral to tak lážo plážo a i to pivo si v hospodě dal. Svět se zdál bezpečný a celkem přehledný a dalo se žít kdekoli. Lidé se stěhovali z Asie do Evropy a naopak a Kris by ráda odešla do nějaké zajímavé země, kde by se nenudila. Tolik se toho dalo prožít.

Po roce známosti ji požádal o ruku.

„Vezmeš si mě, Kristýno?“ jen tak jednou prohodil u večere. A Kristýna nebyla ani moc překvapená. Možná to trochu čekala. Bylo to jako sjednání obchodního kontraktu. Kristýna souhlasila, jako kdyby dohodli pracovní schůzku, připili si a dostala prsten s briliantem.

Bez polibku. Jen tak jí ho navlékl na prsteníček a prohlížel si ji, jako by ji viděl poprvé, jakoby oceňoval kvalitu svého zboží.

Bylo evidentně v pořádku.

„Pokud si mě chceš vzít, budeš muset i konvertovat k islámu. To asi víš, ne? Nemusíš tady nosit šátek, jen trochu respektovat muslimské zásady. Ale ty už taky trochu znáš, ne? Jinak o nic nejde. Věříš v Boha, já taky, tak o co jde.“

Znělo to dobře, Kris s tím žádný problém neměla.

Vepřové ji stejně nechutnalo nikdy, nekouřila a občas si dala s Armaganem skleničku vína.

Proč ne? Proč bych nemohla žít jinde a mít svůj svět někde u moře s milým mužem, který se o ni postará. Rodiče jsou rádi, že je z domu a nemusí ji živit. Nikde ji nikdo nečeká.

Kde budeme žít? A co moje škola? Běželo jí hlavou. Když nedokončí ani vysokou, co bude moct dělat, kdyby se něco zvrtno?

Armagan věci vyřešil jako rozhodný muž obchodník a teď už i dostudovaný právník. Ukončí své obchodní věci Evropě a vrátí se do Istanbulu k rodině. Určitě si ji, Kristýnu, oblíbí. I on se těšil. Byl nejstarší syn a měl na ženění tak tak čas, i když ho nikdo vyloženě nenutil, to opravdu ne.

Kristýna se těšila na cestu do Istanbulu, nikdy nebyla dál než v Rakousku. Natěšeně sbalila celý svůj majetek na koleji, zavolala rodičům, že se bude vdávat a byla připravená na nový život, na nový svět i na nového (a vlastně prvního) muže.

Za měsíc odjížděli. Kristýna dostala hezký růžový šátek, aby na ni v Istanbulu nezírali (nezírali by ani

bez šátku, ale pro jistotu) a na letišti si připadala slavnostně jako na začátku něčeho úžasného. Taky to byl začátek. Ráda opouštěla Čechy s jejich nepochopitelnými starostmi, už teď mafiánskou politikou a chladnými lidmi, zemi bez vody a bez moře. Tak to cítila. Byla ráda, že odjíždí a necítila nic - žádný smutek ani divný pocit.

Armagan ji cestou vysvětloval, jak to u nich chodí (i když to už od něj docela dobře znala), byl milý a spokojený. Vezl si domů hezkou Evropanku. Středoevropanku. Žádnou Bulharku nebo Ukrajinku. Češky byly v Turecku oblíbené a ceněné.

V Istanbulu je přivítalo dusno, hluk a křik taxikářů a lidí. Směsice hluků, vůní a nejrůznějších zvuků se spojovala v orientální hudbu. Všichni se hemžili a nikdo se ničemu nepodívoval, zahlédla i bosé ženy s miminy v náručí, jak čekaly v hale společně s elegantními dámami, s Afričany, Jamaičany, Gruzínci, Kazachy a dalšími a dalšími národnostmi. Kouzlo propojení všech (celého světa, jak se Kris zdálo) v jedné příletové hale, venku i kolem. Do toho se mísili muži v bílém s „kastrólky“ na hlavách a ženy v burkách. Byl to pořádně nový svět. Kristýna se dívala na to pestrobarevné divadlo. Líbilo se jí, že je jeho součástí a přidala si jako kosmopolitní žena ve velkém novém světě.

Upovídaný Istanbulan taxikář jim celou cestu něco vykládal a pohostil je pečivem s čajem k snídani. Povídal si s nimi celou cestu. A neokradl je, jak by se to pravděpodobně stalo v Praze.

Dojeli do drahé čtvrti u moře. Tady žila Armaganova rodina v rozlehlé vile. Matka už je čekala na

zahradě ve zlatém šátku a černých šatech, byla to elegantní žena kolem padesáti let. Měla Armaganovy rysy v ženské podobě. Hezká a rázná a velice voňavá žena. Objala je oba, políbila a znovu objala. To Kristýna z domova neznala. Bylo to zvláštní a milé. Tolik doteků a objetí a vůní.

„Tak ty jsi nevěsta našeho Armagana,“ prohlížela si ji. „Krásná,“ prohlédla si ji zálibně podruhé a potřetí...

Otec ji sám uvedl do domu, kde se na ni vrhly Armaganovy sestry a sestřenice. Tolik příbuzných, to snad není ani možné, divila se Kristýna. Jejich dům byl směsí zvuků, vůní a barev. Matka měla v domě malý salón se značkovými parfémy pro svou vybranou klientelu. Parfémy v domě často zkoušela a voněla opravdu krásně. Domem se linuly i jiné vůně - vůně pečeného masa, křupavých sýrových taštiček, sladkých pokrmů a pudinků. Oslava k jejich zasnoubení se chystala. Sestry, sestřenice, bratraci, babičky, strýcové a strašné, neuvěřitelné množství příbuzných se sešlo v sobotu k slavnostní tabuli.

Kristýna si zahalila vlasy tím novým růžovým šátkem. Necítila se mezi tolika lidmi zrovna dobře.

„Ale proč, hlupáčku, to doma nemusíš, naopak, doma okouzluj,“ pohladila ji matka - tchyně.

Kristýna si tedy oblékla své jednoduché dívčí šaty a vlasy si rozpustila. Rodina si ji zálibně prohlížela a lichočkami nešetřili.

„Jsi krásná, úžasná, dobře si tě Armagan vybral, ven tě ani nepustíme, ukradli by tě.“

Armagan byl pyšný a jako nejstarší syn i velice sebejistý. On je tu po otci hlavou rodiny. Studium práv sice dokončil tak tak, ale titul měl a k tomu i obchodoval s drahými kameny a jinými komoditami, o kterých Kristýna ani netušila.

Kdo by ho v chudém Turecku nechtěl jako manžela? Každá druhá v Istanbulu.

Jídlo bylo výborné a bylo ho obrovské množství jako ve všech tureckých rodinách.

Při miniaturních čajíčkách se pak povídalo o všem možném, i o víře.

A jak to bude mít Kristýna? Nebyla přece muslimka. Matka si věděla rady a vymyslela plán, že jí domluví hodiny výuky a ona pak složí slib víry. Dříve se vzít nemůžou. Matka to rozhodla. Otec to posvětil a Kristýně bylo jasné, kdo doma udává směr, samozřejmě její křehká matka - tchýně. Ale jde jen o formalitu, nebude se kvůli tomu s nimi přeci dohadovat.

Kris si plnila své povinnosti a denně docházela na výuku. Její učitel neuměl zrovna skvěle anglicky, takže používali někdy i Google překladač a bylo to docela vtipné. Měl smysl pro humor, byl veselý a milý jako lidé v Istanbulu vůbec.

Kristýnu učení zaujalo a studovala ráda a na hodiny se fakt těšila. Povídali si nejen o Bohu. Ale o Čechách, Istanbulu a vůbec o všem možném. Ve svém volnu se procházela po Sultanahmetu a pozorovala ten zvláštní chaos lidí z celého světa. Cítila se dobře, i když chodila sama po Istanbulu.

Bylo jaro a turisté teprve přijížděli. Chovali se často buransky, rušili modlíci se lidi, povalovali se na zemi se svými sendviči jako někde na párty, fotili se a nerespektovali nic. Kristýna nebyla z rodiny křesťanů a vlastně o Bibli a křesťanství moc nevěděla, neznala ho, ale teď se to snažila dohnat.

Korán a Bible měly hodně společného. Sůry ji přišly něco jako žalozpěvy ze Starého zákona, verše. I podstata ji přišla stejná. Bůh, dobro, dobré skutky, láska, život po smrti. A Ježíš jako prorok, ne mesiáš. A proč ne? Nakonec Bůh jako Bůh. Kristýna ho cítila všude stejně. Neviděla v tom problém.

S její osobní vírou se to všechno vlastně slučovalo. Muž je hlava rodiny i v křesťanství a v šátku chodily i její babičky na Moravě, když byla ještě malá. Neměla s tím problém. A učila se i všechny další praktické věci - i v tom se musela vyznat a orientovat. Ale problém neviděla v ničem. Maso stejně nejedla a sladké milovala. A toho tady bylo opravdu dost.

Procházela se zahradami hned pod Modrou mešitou. Nikdo tu nebyl sám, rodiny se scházely a společně jedly kukuřici, pita chleba, ovoce nebo sladké zákusky. Zdálo se jí to? Nebo byli ti lidé veselí a přívětiví opravdu? Nikdo se na ni nedíval jako na nevíтанou cizinku. Nikdo na ni nezíral, ani když byla bez šátku. Často vídala dvě kamarádky, jednu bez šátku (tedy asi křesťanku) a druhou se šátkem - muslimku, jak spolu pijí čaj, kouří cigaretu a drží se za ruce. Lidé se tu často drželi za ruce jako kamarádi. A muslimky kouřily veřejně - pohoda, nikdo se nad ničím nepohoršoval. Tohle se jí líbilo.

Tramvají s jednou jedinou trasou jezdili vedle sebe namačkaní (odpoledne ještě děsivěji než v Praze) muslimové a muslimky v šátcích, burkách a hidžábech spolu s běžně evropsky oblečenými ženami.

Armagan začínal se svou praxí právníka a nechal si rád vyprávět, jak trávila den, co viděla a co se naučila. Nemusela si na nic hrát jako doma, kde se ji muži pořád snažili nějak sbalit. Tady ne. Doma byla pro Armagana a venku si na ni netroufli.

Rodina ji mezi sebe přijala, ale Kris nerozuměla ještě turecky a připadala si trochu ztracená.

Armagan ji ráno opouštěl a večer se vracel, jinak poslouchal matku, a co řekla ona, to platilo, i když s posvěcením otce.

A matka je strategicky směřovala ke svatbě. Žili pod jednou střechou a bylo by to tedy vhodné. Ale ne hned, pěkně krůček po krůčku, aby bylo všechno tip top, jejich rodina byla vždy dokonalá.

Svatba se chystala velkolepě.

Armagan se tomu vyhýbal, jak se dalo a schválně chodil domů pozdě. Moc rád ji pak večer masíroval bolavá záda a při masáži nezůstalo. Každý den byl tenhle Istanbulan schopný sexu, nechápala Kristýna. A ne jako muži u nás - šup sem a šup tam a odvalit se. To nebyl jen sex, ale úplné umění. Měli v domě dva pokoje jen pro sebe. I tak se ale bála, že je uslyší sestry a matka. Už aby byla ta svatba.

Kristýna by si ale přece jen ráda ujasnila, co bude moct dělat tady v Istanbulu, přece nebude pořád doma, i když se vdá, nežije ve středověku. Zkusila to

probrat s Armaganem, ale nezdálo se, že by to úplně pochopil, protože ženy zůstávaly doma celkem často. Ale když by to pro ni byl problém, určitě se dá vzdělání nějak doplnit nebo vymyslet něco jiného.

„Napadlo mě, že by sis mohla promluvit s jedním dobrým terapeutem, někdy ho využije kdokoli z rodiny, kdo má nějaký potíže a zatím si ho všichni dost chválili, domluvím ti s ním schůzku.“

Kris se setkala s rodinným terapeutem v jeho opravdu pěkné místnosti nedaleko náměstí Taxim. Terapeut byl psycholog, choval se mile, i jeho jméno se jí líbilo - Osman. Kris se nikdy nikomu nesvěřovala, ale raději Osmanovi, než ženě terapeutce, ženy jí nerozuměly ani v Čechách. I tady doma si o ní udělaly představu, že je trochu neurotická jako každá Středoevropanka. Jednou slyšela Armaganovu matku, jen tak letmo něco prohlásila ve smyslu, že je neurotička a asi to nemyslela nijak špatně. Ale Kris to znejistělo. I o tom by chtěla mluvit. První sezení bylo celkem dobré, Osman ji byl sympatický a zdálo se, že jí rozumí, takže se domluvili na dalším setkání.

Mezitím se dál chystala na svatbu, ale Armagan poznal, že ona myslí na dost jiné věci, než je svatba a to se často nestává. Takže ji znovu domluvil sezení u Osmana.

„Budeš chodit dál k tomu terapeutovi Kris? Podle mě bys měla. Tvoje sebevědomí je opravdu trochu nízký, Kris, a jsi roztěkaná a nervózní.“

„To říkala tvoje máma vid’?“

„Každý si toho všimne, jsi teď taková pořád zamýšlená. A samotářská. Vyhýbáš se společnosti.“

Kris taková byla, co si dokázala vzpomenout. Moc lidem nedůvěřovala a obalovala se před nimi vrstvami odstupu, nebo přehráváním rolí, které se od ní očekávaly, třeba když někoho pozvala domů, byla veselá a vtipná (až moc), ale ne uvolněná. Ne sama sebou. Už jako dítě cítila, že není dobré být sama sebou, protože cokoli spontánně udělá, obrátí se jen proti ní.

Tady ji tedy chtěli mít spontánní, veselou, bezstarostnou. Ženy v rodině Armagana tak působily - žensky sebejistě, spontánně a uvolněně. Skákaly si do řeči a nikdo je neokřikoval (jako u ní doma její rodiče), objímaly se, dokázaly na sebe i pěkně řvát, urazit se a vzápětí se chovaly, jakoby se nic nestalo. Tohle Kris neuměla. Pocity si schovávala uvnitř a nesdílela je s každým na potkání. Tak ji doma vychovali, odmatla věděla, že city se skrývají a jen decentně se tu a tam dají najevo.

Matka Kris byla celkově chladná a Kris se jí nikdy nesvěřovala. Nesmály se spolu nikdy tak, jako tady její příbuzné. Kristýnin bratr byl opečovávaný mamánek. Jen jedno měly asi obě rodiny, česká a istanbulská, společně - rozmazlené a hýčkané syny.

Kris necítila potřebu chodit k terapeutovi dlouhodobě, ale možná jí jednou měsíčně pomůže si s Osmanem promluvit. Třeba o konkrétních věcech, co by mohla dělat dál. Nemůže být jen doma. A co by ji bavilo dělat, to zatím netuší. Ale měla tušení, že si ji Armaganova rodina bude chtít nechat doma.

Na sezení tedy chodila a zkoušela si to v sobě nějak ujasnit. Bude studovat dál. Může začít na Istanbulské univerzitě. Promluví si o tom s Armaganem. Nechce být jen doma a zkoušet si nové šaty nebo

pomáhat v obchodě tchýni s prodejem parfémů. Kris si vybrala jako studium psychologii. A určitě by přijímačky zvládla. Učila se vždycky lehce. Představovala si praxi, jakou měl Osman. Bavilo by ji to a studium by ráda zkusila kdyby...

Kdyby tak rychle neotěhotněla.

Nikdy by to nemohla někomu z rodiny říct, že se neteší ze svého prvního těhotenství. Že to není zrovna to, co teď chtěla. Že by nejraději utekla, že se cítí divně a jako už odjakživa - ne sama sebou. Od ní se teď očekávalo, že se připraví na roli matky. A ona ji samozřejmě přijme, jak jinak, protože nic jiného dělat ani nemůže.

Armagan byl pyšný a nakonec i Kris pustila z hlavy studium psychologie a začala se těšit na novou malou osůbku, která jí vytvoří skutečnou rodinu, jen její rodinu a její role pak bude potvrzená stejně jako Kris. Ujistí ji i ostatní, že má její existence smysl. Po tolika letech, kdy necítila smysl ničeho a brala každý den jako další nahodilý okamžik.

Těhotenství oznámili rodině, nikdo se nedivil a nikdo nic neřešil. Na vnouče se těšili a Kristýnu šetřili až moc. I Armagan byl rád a celé rodině nadšeně popisoval, jaké to bude skvělé být otcem a probírala se pak neustále různá jména holčičí a klučičí. A Kris cítila jejich pohledy na svém bříše. A také ohledy.

„To netahej, zdřímni si, sněz si jablko, džus, mléčný pudink, běž už spát,“ jako by se vracela do dětských let. I když doma to nikdy nezažila. Tam se o ni nikdy moc nezajímali. Nechala se tedy hýčkat.

Bylo jí dvacet tři let a čekala dítě, nemusela pracovat a všichni ji obskakovali.

Ať už je konečně svatba, pak jí snad dají trochu klidu.

Svatba byla velkolepá. Krásné šaty, jídlem přeplněné stoly a lidí jako v pobřežní tramvaji odpoledne. Odted' tedy bude těhotná, vdaná muslimka. Uf. A ještě celkem nedávno pracovala jako společnice a doprovázela muže za peníze. Sama tomu nemohla uvěřit, protože teď byla v jiném světě. Ve světě pohádek, vůní a rozmazlování.

Po narození syna Armagana, dostal jméno po otci, byla unavená. Armagan byl náročné mimino, kojila ho celé dny a noci a nestačila už vůbec nic jiného. Jen vyjít občas ven byla úleva, dojít k moři, sedět, relaxovat a být jen sama se sebou. Ráda si pak městským trajektem zajela přes Bospor do Ůšküdaru. Trochu si užít svobody. To se rodině moc nelíbilo. Prý to není bezpečné. Sama s tak malým miminem. A matka si malého brala častěji k sobě. Mléko jí tedy nechávala Kris odstříkané v ledniče a sama si mohla chodit na své toulky Istanbulem.

V asijské části milovala klid bez věčného davu turistů. Často shodila šátek a rozepnula kabátek, chyběly jí pohledy mužů nebo pocit svobody? Malému bylo už půl roku a ona si připadala jako kojící stroj. Seděla v Ůšküdaru v čajovně a pila jablečný čaj - kolem sedělo jen několik mužů a dvě ženy v burce. Cítila pohledy mužů, nedopila ani čaj a snažila se ztratit v postranních uličkách. Měla divný pocit. Něco se stane. Hledala v kabelce šátek jako záchranu a slyšela kroky přímo za sebou. Dotek.

Muž byl vysoký, v džínách a vypasovaném blejzru. Táhl ji jemně někam do průchodu špinavého domu. Měla by křičet? Muž byl moc hezký a nevypadal zle. Hladil ji po vlasech, něco jí šeptal... a pak ji jemně zakryl ústa, přešel přes prsa, vzdychla a on jí rozeplnul halenku i s podprsenkou a mačkal jí prsa tak silně, že ji mléko pro malého vytékalo a stékalo po břiše. Nebude jí chybět, napadlo ji nesmyslně. Nebránila se, otočil ji ke zdi a vnikl do ní a rukama jí nepřestával hladit prsa. Muž nebyl násilník, prostě ji jen chtěl, možná by mohla i utéct, ale neutekla. Otočil ji k sobě a jeho oči byly jako černé hvězdy. A moc se jí líbilo, že je z ní tak vzrušený. Sál její mléko jako malý Armagan a jemně do ní vnikal. Vlna orgasmu ji spláchl, držel ji pevně za boky, aby neupadla a hltal ji očima. Pustil ji a něco zašeptal, něco ji vtisknul do ruky a zmizel. Kdyby neměla trochu potrhané oblečení, myslela by si, že se jí to zdálo. Nezdálo. Stála polonahá v průchodu domu, halenku si zapnula, sukni stáhla, ale byla ulepená mlékem a potom a na první pohled na ní byly jasně viditelné stopy sexu. Na toaletě kavárny se upravila, umyla a zahalila šátkem. Měla se bránit? Co se s ní stalo? Výčitky přicházely postupně. Je děvka? Je prostě česká děvka, které se to líbilo a teď si bude zase hrát na spořádanou manželku? Nevyznala se tom. Osmanovi by to nikdy svěřit nemohla (i před terapeutem by se styděla) a ani se nepokusila se k němu objednat. Byla na to sama.

Už neměla ráda toulky po asijské části, kde to bylo opravdu „o přepadení pro ženu“, jak jí říkala Armaganova matka. Kdyby to tak věděla! Vyhodili by ji? Často o tom přemýšlela, kam by asi tak šla?

Toulky po Istanbulu ztratily své kouzlo. Malý Armagan dostal chuť, i když to Kris nechtěla. Tak to

bylo zvykem. Co měla dělat ona? Mohla chodit nakupovat, chodit k moři, do mešity nebo taky ne, prostě se jen tak podle nálady poflakovat a večer čekat na Armagana, který se vracel někdy hodně pozdě. I tak na něj čekala. Byl její jediná blízká osoba.

Něco se ale stejně vytratilo, dál vykonávala všechny činnosti, které se od ní očekávaly, ale nebylo v tom už kouzlo. Nadšení. Nebyla v tom radost.

V hlavě se jí ozývala myšlenka, jestli si vůbec kromě sexu s Armaganem rozumí. Už si neměli čas povídat, pít malý čaj a dívat se na hvězdy. Divoké odlesky barev bledly. Jako v každém vztahu?

Čekala na léto, až pojedou konečně k moři. Bez tchýně a bez rodiny.

Ráno bylo letní a slyšela racky od moře. Měla chuť jet trajektem, dívat se na Bospor a přehlušit myšlenky na to, co jí vadilo.

Trajekt na Bospor byl přečpaný, rodiny s dětmi vyrazily na procházky. Jeden odjel a přijel další do Üsküdaru. I ona jela zrovna tam. Něco ji tam táhlo jako rybu na udici.

Vešla do malé čajovny v upatlané ulici. Tmavých očí viděla hodně, ale ne ty, co už znala.

Čaj a dortík, procházka po přístavu. Mumraj. Hluk. A znovu známá čajovna. Vysoká postava a strašně tmavé oči. Je tu! Sedl si k ní. Měla by křičet, volat policii? Ale nevolala. Cítila něco jako radost po dlouhé době samoty. Nechala se vést známým průchodem do malého bytu. Omšelé zařízení a celkem čisté peřiny. Tentokrát se svlékla sama. Nemluvili.

Pak ji zavedl zpátky k přístavu. Ozar se jmenoval. Scházeli se po týdnu.

Za pár měsíců zjistila, že je opět těhotná. Ozar nebo Armagan? Jak to zjistí? Jedině tajně. Mnoho žen si nechávalo dělat testy DNA svých dětí. Na testy si zašla hned po narození Ozara (to jméno si vymohla). Čekání. A testy jí potvrdily, co už stejně tušila. Ozar je Ozara. V některých rodinách si testy nechávali dělat rodiny běžně. I Armaganova matka čekala na výsledek testu. Všimla si jejích toulek? Samozřejmě, že všimla.

Testy přišly a Armagan seděl a čekal na ni celý ztuhlý a voskový jako panák z výlohy. Zmatený. Měl se s ní rozvést? Nebo odejít s ní a s ostudou. Jiná možnost nebyla. Nechtěla, aby to odnesl on. Byl, tedy měl být, přece hlava rodiny po otci. A on nic neudělal, aby musel odcházet. Racci ji ráno zpívali, když se balila.

Sbalila si trochu věcí pro sebe a malého Ozara - toho mohla kojít a pro Armagana se vrátí hned, jak to půjde, po rozvodu. Peníze, co si šetřila z kapesného, jí budou nějakou dobu stačit. Nechtěla Armagana už vidět. Bylo jí ho líto. Musí odejít rychle.

Zkazila to. Zničila manželství a život dvěma dětmi.

Pro malého Armagana se vrátí. Tu větu si pořád opakovala jako mantru.

Našla si malý penzion na předměstí v asijské části, tady ji snad nikdo hledat nebude.